

Hajnalban enyém a terasz. Míg ágyában szunnyad az élet, zsibbadástól eltorzult arccal fölkelek, hátamra terítem a pulóverem, átküzdöm magam a széthagyott játékok romjain, halk neszezéssel elcsoszogok a konyháig, kínos érzés tölt el a szennyestartóból kizúduló ruhák és a mosogatóban hagyott edények láttán, próbálok inkább a függöny csipkéin átszűrődő fénycsóvákra koncentrálni, végül bögrémbe töltök valami forrót, épp csak félig, hogy meg tudjam fogni a peremét.

Csapódik a ház ajtaja, hallom a fölöttünk lakó bérlő körömcipőjének kopogását, a legprecízebb dobverés sietős, mégis lágy ritmusát, aztán látom is, amint végigsuhan az utcára vezető, virágokkal szegélyezett járóköves úton. Világos ballonkabátja elfedi vonagló mozgását, csak a karcsú bokája látszik, a határozott lépésekben megfeszülő lábikrái, szőke hajából feszesre formált kontya. Nemrég kókuszallergiát állapított meg magán, aztán kis időre lisztérzékenység miatt diétázott, most reumás betegségtől szenved, ezért munka előtt úszni jár, és hatalmas táskájára rögzített jelzésértékűen egy pár riktó strandpucost.

A bögrémben régi teáskanál, mutató- és középső ujjam közé csúsztatom – egyetlen apró reflex, ami a cigarettatartóban sorba rendezett szálabból, a papír első, hosszan tartó sercegéséből, a friss párába ömlő füstgomolyagból megmaradt. Gyógyír volt minden bánatra, koronája minden jónak, megkönnyebbülés, dühkitörés, felejtés, máskor rövid fohász vagy ostoba vágyakozás a hűtlen szerető után, kinek – akárcsak a gyenge szál cigarettának – nem számít, miféle nő ajkai közt perzselődik ébredéskor, hosszú délután, esti mámorban.

Az öreg diszkréten jár, épp csak észreveszem, amint távozóban becsukja maga mögött a kertkaput. Állítólag egy eldugott vidéki múzeumban dolgozott mint régészeti rajzoló, miután színészi karrierje félbetört egy szerencsétlenül végződő előadással. Margitka mesélte, hogy a rendező őrjöngött, és olyan durvaságokat vágott az akkor igen jóvágású fiatalember fejéhez, hogy a mai napig cipeli sérelmeit – és ha Margitka mond valamit, az úgy is van. Egyik nap hidegvérrel közölte velem, pocsék kávéfőzők – ez sajnos, igaz –, s hirtelen jött meghívásának eleget téve percekben belül sötét konyhájában találtam magam, amint nézem, hogy a legnagyobb műgonddal, ünnepélyesen tömködi kávéját a kotyogóba.

Kósza gondolatoknak szentelt idő, szabadulás vontatott emlékképek, eltúlzott szavak gyors egymásutánjától, idő, hogy végigzongorázzam a megtörténeteket, látottakat és hallottakat, lemossam a hozzájuk tapadó hamis illúziókat, elrejtsem vélt, de mégsem létező tartalmukat, megtisztítsak mindent a számító akarattól. Időbe telik megbánni, megbántódni, újra és újra elhatározni, míg végül úrrá nem lesz rajtam a csömör.

Szandál zoknival – sose tudtam napirendre térni efölött. Mérnök, méghozzá a nap huszonnégy órájában. Berúgva is. Képes éjjel kettőkor tökrészeget, fújtatva és imbolyogva elidőzni a kerti villanykapcsoló előtt, s mintha figyelmeztetni akarná, mormogva felemeli ujját, majd összeráncolt homlokkal, a problémának megfelelő, tudományos módszerrel, erősen koncentrálván a világegyetem e kicsiny pontjára, lesöpri tetejéről az egyre nagyobb hókupacot. Az asszony kis csomag szeméttel indítja útjára minden reggel, ő pedig készségesen, fűtőrészevet hajítja a kukába.

A tálkában éjjeli lepke teteme, undorral fordulok el, a hamut inkább a levegőbe szórom, hogy összezavarja a tájat és a fák földre hullajtott leveleiben féregrágtá vágyakat lássak, a rovar és üveg előre eldöntött küzdelmén nevessek – mint akárki más az enyémen. Ügyetlen vagyok, kiesik a parázs, meggyűjtánám újra, de a skatulyára poloska telepedett, a hideg is kiráz tőle, még csak meg sem ijed álmatag legyezgetéseimtől. Kivárok. Józanodom.

Hornákné ma sem felejtett el hangos szitkozódások közepette méltatlankodni a közeli kollégiumból utcánk hangulatos lépcsőjére menekülő fiatalok szokásain. Ez a hely mindig szép, de este gyönyörű – én is idejárnék a helyükben. Hornákné azonban nem tud kihez beszélni, s az eldobott csikkeken, üres sörösdobozokon felháborodni jó indok egy üres párbeszéd kezdeményezésére. A túl hosszú magánytól ajándékba kapott kényszer és a járókelők érdeklődésének hiánya végül a kerti munkába hajszoja, a macska menekül, énekesmadarak röppennek fel, de a fű, a borostyán, a bokrok nem tehetnek mást, tűrik.

Észre sem veszem, hogy közben felébredt, és percek óta itt áll mögöttem a hideg kövön, mosolyogva figyel, szemét törölgeti. Egy szál ropival babrál, fogalmam sincs, honnan kotorta elő, szájába veszi és a felnőtteket utánozva ujjacskái között tartja, s szívja-fújja. Ölembé veszem, a dombok a reggeli mise harangját visszhangozzák, apácák és özvegyek róják le tiszteletüket, talán most utójára; a szünni nem akaró zúgás pedig óraműpontossággal súgja fülembé, ideje letenni a kihűlt bögrét.

Elnézem az anyát ezen a fényképen, és elmosolyodom, mert az emberrel általában ez történik, amikor magát véli felismerni a másokban. Hiába az egymástól idegen sorsok, egymástól távol eső célok, amikor kinézek a házak felé, ahogyan ő, egy bizonyos látószögéből éppen ugyanazt a hófehér semmit látom kibontakozni a reggel lomha homályából, ugyanazt az esetleges és bizonytalan jövőt, amerre ő is szegezi tekintetét.